

Maarten Dolman

1. Persoonlijke achtergrond en begin molenaars carrière

Ed van Gerven:

Deze keer spreek ik met Maarten Dolman, Maarten is sinds 1987 beroepsmolenaar op de Windotter in IJsselstein, maar hij was al ver daarvoor bezig met molens. Sterker nog, we kunnen gerust vaststellen dat het molenaar- schap hem bijna letterlijk met de paplepel is ingegoten. Met Maarten spreek ik natuurlijk in het algemeen over wat molens voor hem betekenen, en hoe en wanneer deze werktuigen bij hem in beeld kwamen. Maar, ons gesprek zal vooral gaan over het beroepsmolenaarschap. Je kiest immers niet zomaar voor dit bijzondere ambacht, in een tijd dat molens voor menigeen geen enkele economische rol meer vervullen. Wanneer maakte hij die keuze, hoe ging dat en wat betekent het vandaag de dag om beroepsmolenaar te zijn? Maarten, kun je me iets vertellen over je achtergrond, hoe ben je opgegroeid en wanneer kwamen de molens in beeld?

Maarten Dolman:

Ja, ik ben opgegroeid in eigenlijk een gezin waar molens altijd een rol gespeeld hebben. En dat komt met name door de afkomst van mijn vader. Familie van mijn vader komt oorspronkelijk uit de Zaanstreek en dat waren olieslagers die daar op de industriemolens werkten en dan praten we over bijvoorbeeld de molen De Bonte Hen, De Os en De Big en zo zijn er nog wel een aantal molens en mijn vader die verzamelde foto's, plaatjes van molens. En mijn vader was ook een van de eerste mensen die bij het Gilde van Vrijwillige Molenaars zijn diploma daar gehaald heeft. Dus, ik ging als kind zijnde met mijn vader altijd al mee, wij hadden thuis in Harmelen een weidemolen die had hij in 1959 aan de Zaan gekocht en op mijn vrije zaterdagen en de andere dagen ging ik mee en dan lieten we de molen draaien en er werd aan getimmerd en er werd aan gesleuteld. En later ging ik met mijn vader mee naar de Veenmolen in Wilnis waar hij als vrijwillige molenaar actief was, en daar leerde ik eigenlijk het echte werken met een korenmolen, het malen met een korenmolen en verder heb ik natuurlijk mijn opleiding gevolgd bij molenaar Jan Hoogendoorn in Woerden toen ik op een gegeven moment als kind zijnde al het idee had van: ik wil beroepsmolenaar worden. Ik was altijd met molentjes bezig, ik maakte ze, ik kleurde ze, ik tekende ze. En dat was eigenlijk toch wel voor mij de doorslag dat ik zei van: Ik wil echt vakmolenaar worden. Nou, en dan ging ik op mijn fiets naar Woerden toe als 12- 13-jarige, en toen werd daar nog echt gemalen op windkracht. Dat was nog een molenaar die echt met zijn handen in het meel gezeten heeft, toen molens nog economisch in bedrijf waren. En hij heeft heel veel overgedragen, die droeg het ook graag over. Hij was altijd heel sceptisch tegen aspirant-molenaars en de nieuwlichterij zoals wij om het maar zo te zeggen, he, dus echt een molenaar van de oude stempel, maar als je het echt wilde leren dan vertelde hij daar wel wat over. Nou, en zo is die liefde eigenlijk steeds verder gegroeid. En dat heeft mij eigenlijk hier wel gebracht dat ik als beroepsmolenaar verder door gegaan ben.